

Antonello Violettin ynnä muiden 11.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-22/05)

(2005/C 82/67)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Antonello Violetti, kotipaikka Cittiglio (Italia) ja 12 muuta virkamiestä ovat nostaneet 11.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajana on asianajaja Eric Boigelot.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- 1) määrää esitettäväksi kaikki kantajia koskevat ja Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) sinetöimät asiakirja-aineistot
- 2) määrää esitettäväksi kantajista tehdyn sisäisen tutkimuksen päättävän kertomuksen
- 3) kumoaa kantajista tehdyn tutkimuksen
- 4) kumoaa OLAF:n muistion, joka sisältää tutkimusta koskevan tiedoksiannon ja Italian tuomioistuimille annetun tiedon
- 5) kumoaa Italian tuomioistuimille toimitetun tutkimusta koskevan kertomuksen
- 6) kumoaa kaikki näitä päätöksiä seuraavat ja/tai niihin liittyvät toimenpiteet, jotka tämän kanteen jälkeen voidaan toteuttaa
- 7) velvoittaa komission maksamaan vahingonkorvauksia, joiden kohtuulliseksi määräksi on arvioitu 30 000 euroa jokaiselle kantajalle, sillä varauksella, että tätä summaa nostetaan tai lasketaan menettelyn kuluissa
- 8) velvoittaa joka tapauksessa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

OLAF ilmoitti kantajille tapaturmavakuutusjärjestelmän soveltamista koskevan sisäisen tutkimuksen aloittamisesta. Tämän ilmoituksen jälkeen asianomaiset virkamiehet vaativat saada tutustua heitä koskevaan lääketieteelliseen asiakirja-aineistoon. Heiltä evättiin tämä tutustumisoikeus.

Oikeudellinen peruste liittyy siihen, että henkilöstösääntöjen 73 artiklaa, muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 28 artiklaa ja Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturma- ja ammattitautivakuutuksesta annettuja säännöksiä on rikottu, että yleisiä oikeusperiaatteita, kuten hyvän hallinnon

periaatetta ja yhdenvertaisen kohtelun periaatetta on loukattu, että huolenpitovelvollisuutta on laiminlyöty ja että niitä periaatteita on loukattu, joiden mukaan OLAF ja komissio voivat tehdä päätöksiä vain lain mukaan hyväksyttävien perusteiden, toisin sanoen sellaisien perusteiden, joilla on merkitystä asian kannalta ja joihin ei liity ilmeistä arviointivirhettä.

Kantajat katsovat myös, että asetus 1073/1999 ⁽¹⁾ ja komission 2.6.1999 tekemä päätös 1999/396/EY ⁽²⁾ ovat laittomia ja esittävät näin ollen EY:n perustamissopimuksen 241 artiklan mukaisen lainvastaisuusväitteen.

⁽¹⁾ Euroopan petostentorjuntaviraston (OLAF) tutkimuksista 25 päivänä toukokuuta 1999 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 1073/1999 (EYVL L 136, s. 1)

⁽²⁾ 1999/396/EY, EHTY, Euratom: Komission päätös, tehty 2 päivänä kesäkuuta 1999, petosten, lahjonnan ja yhteisöjen etua vahingoittavan muun laittoman toiminnan torjumista koskevien sisäisten tutkimusten edellytyksistä ja yksityiskohtaisista säännöistä (EYVL L 149, s. 57)

Eric Gippini Fournierin 10.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-23/05)

(2005/C 82/68)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Eric Gippini Fournier, kotipaikka Brysseli, on nostanut 10.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Anouk Theissen.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

- 1) kumoaa päätökset, joilla kantajalle ei myönnetty yhtään "pääosaston etusijapistettä" vuoden 2003 ylennyskierroksella, joilla hylättiin kantajan ylennyskomitealle tekemä valitus, jossa hän vaati, että hänelle myönnetään "pääosaston etusijapisteitä" (tai "valitus"pisteitä tai muita etusijapisteitä riippumatta niiden nimityksestä) ja joilla hylättiin etusijapisteiden myöntäminen toimielimen edun mukaisesta työstä henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosääntösten 9 artiklassa tarkoitettulla tavalla;

- 2) velvoittaa komission suorittamaan kantajalle 2500 euroa korvauksena henkisestä kärsimyksestä;
- 3) velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka on komission virkamies ja joka on ollut yksikön edun mukaisesti tilapäisesti siirrettyä yhteisöjen tuomioistuimeen 1.3.2002–6.10.2003, on esittänyt lainvastaisuusväitteen henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosääntösten osalta, koska hänen ansioitaan ei ollut vertailtu muiden pääosastojen virkamiesten ansioihin. Kantaja väittää myös, että valtaosa etusijapisteiden luokista on lainvastaisia, sillä ne ovat ristiriidassa henkilöstösääntöjen 45 artiklan ja syrjintäkiellon periaatteen kanssa.

Kantaja vetoaa henkilöstösääntöjen 5, 25, 43 ja 45 artiklan rikkomiseen, henkilöstösääntöjen 43 artiklan yleisten täytäntöönpanosääntösten 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan ja henkilöstösääntöjen 45 artiklan yleisten täytäntöönpanosääntösten 2 artiklan 1 kohdan ja 6 artiklan 3, 4 ja 5 kohdan rikkomiseen. Kantaja vetoaa myös suhteellisuusperiaatteen ja syrjintäkiellon, yhdenvertaisen kohtelun sekä luottamuksen suojan periaatteiden loukkaamiseen. Lopuksi kantaja väittää, että asiassa on tapahtunut menettelyllinen virhe ja kyseessä on harkintavallan väärinkäyttö ja lisäksi useiden toimien ja päätösten perustelut ovat puutteelliset ja asiassa on tapahtunut ilmeinen arviointivirhe.

Standard Commercial Corporationin, Standard Commercial Tobacco Corporationin ja Trans-Continental Leaf Tobacco Corporationin 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-24/05)

(2005/C 82/69)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Standard Commercial Corporation, Wilson, Pohjois-Karoliina (USA), Standard Commercial Tobacco Corporation, Wilson, Pohjois-Karoliina (USA) ja Trans-Continental Leaf Tobacco Corporation, Vaduz, Liechtenstein, ovat nostaneet 21.1.2005 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinmessä kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajien edustajina ovat asianajajat M. Odriozola, M. Marañón ja A. Emch.

Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin:

— kumoaa 20.10.2004 tehdyn Euroopan yhteisöjen komission päätöksen asiassa COMP/C.38.238/B.2 – Espanjan raakatupakka) siltä osin kuin se koskee kantajia

— velvoittaa komission korvaamaan kantajien oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio totesi riidanalaisessa päätöksessä, että muiden yritysten ohella kantajat olivat 1996–2001 rikkoneet EY 81 artiklan 1 kohtaa tekemällä sopimuksia ja/tai omaksumalla yhdenmukaisia menettelytapoja, joilla pyrittiin vahvistamaan joka vuosi kunkin raakatupakkalajikkeen (kaikki laadut) (korkein) keskimääräinen toimitushinta ja jakamaan kutakin ostettavaa raakatupakkalajiketta koskevat kiintiöt. Komissio katsoi lisäksi, että kantajat olivat viimeisen kolmen vuoden aikana (1999–2001) myös sopineet keskenään kuhunkin raakatupakkalajikkeen laatuluokkaan sovellettavista hintojen vaihteluväleistä ja muista ehdoista.

Kantajat vetoavat kanteensa tueksi ensinnäkin siihen, että komissio on soveltanut virheellisesti EY 81 artiklan 1 kohtaa ja asetuksen N:o 1/2003⁽¹⁾ 23 artiklan 2 kohtaa katsoessaan, että kantajat olivat vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisesta, johon niiden tytäryhtiö oli syyllistynyt. Kantajien mukaan komissio ei ole näyttänyt toteen sitä, että kantajat olisivat voineet käyttää ratkaisevaa vaikutusvaltaa tytäryhtiönsä suhteen koko kilpailusääntöjen rikkomisen keston ajan, eikä sitä, että ne olivat tosiasiallisesti käyttäneet jotakin vaikutusvaltaa tytäryhtiönsä harjoittaman politiikan suhteen. Toissijaisesti kantajat väittävät myös, että komissio ei ole perustellut riittävästi sitä, minkä vuoksi se katsoi niiden olevan vastuussa kilpailusääntöjen rikkomisista, joihin niiden tytäryhtiö oli syyllistynyt.

Kantajat väittävät lisäksi, että komissio ei ole noudattanut yhdenvertaisen kohtelun periaatetta, koska se ei ole soveltanut kantajiin arviointiperusteita, joita se oli soveltanut katsoessaan, etteivät muut emoyhtiöt olleet vastuussa tytäryhtiöistä, jotka osallistuivat kyseessä olevaan kilpailusääntöjen rikkomiseen. Tämä pitää sisällään myös sen, ettei komissio ottanut huomioon sitä, että yhden kantajan intressi tytäryhtiönsä osalta oli yksinomaan taloudellinen, vaikka komissio oli nimenomaan juuri tästä syystä katsonut, ettei eräs toinen emoyhtiö ollut vastuussa tytäryhtiöstään.

⁽¹⁾ Perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16 päivänä joulukuuta 2002 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 1/2003, EYVL L 1, 4.1.2003, s. 1.